

opusdei.org

Crist Rei

Aquest és el text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria “Crist Rei” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 22 de novembre de 1970.

20/11/2018

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

.....

S'acaba l'any litúrgic, i en el Sant
Sacrifici de l'Altar renovem al Pare

l'oferiment de la Víctima, Crist, Rei de santedat i de gràcia, rei de justícia, d'amor i de pau, tal com ho llegirem de seguida en el Prefaci.[1] Tots sentiú en les vostres ànimes una alegria immensa, en considerar la santa Humanitat de Nostre Senyor: un Rei amb un cor de carn, com el nostre; que és l'autor de l'univers i de cada una de les criatures, i que no s'imposa dominant: demana l'almoïna d'una mica d'amor, tot mostrant-nos, en silenci, les mans ferides.

¿Per què, aleshores, són tants els qui el desconeixen? ¿Per què se sent, encara, aquesta protesta cruel: *nolumus hunc reginare super nos*,[2] no volem que aquest regni sobre nosaltres? A la terra hi ha milions d'homes que així planten cara a Jesucrist o, més ben dit, a l'ombra de Jesucrist, perquè de fet, no coneixen Crist, ni li han vist la bellesa del

rostre, ni saben la meravella de la seva doctrina.

Davant aquest trist espectacle, em sento inclinat a desagreujar el Senyor. En escoltar aquest clam que no para i que, més que de veus, és fet d'obres poc nobles, sento la necessitat de cridar ben fort: *oportet illum regnare!*,[3] convé que Ell regni.

Oposició a Crist

N'hi ha molts que no suporten que Crist regni: s'hi oposen de mil maneres: en els dissenys generals del món i de la convivència humana; en els costums, en la ciència, en l'art. Fins i tot en la mateixa vida de l'Església! *No parlo* —escriu Sant Agustí— *dels malvats que reneguen de Crist. Són rars, en efecte, els qui el blasfemen amb la llengua, però són molts els qui el blasfemen amb la pròpia conducta.*[4]

A alguns fins i tot els molesta l'expressió *Crist Rei*: per una superficial qüestió de mots, com si el regnat de Crist es pogués confondre amb fórmules polítiques; o perquè la confessió de la reialesa del Senyor els menaria a admetre una llei. I no toleren la llei, ni tan sols la del precepte entranyable de la caritat, perquè no desitgen d'apropar-se a l'amor de Déu: només ambicionen servir el propi egoisme.

El Senyor m'ha empès a repetir, des de fa molt de temps, un crit silenciós: *serviam!*, serviré. Que Ell ens augmenti aquests afanys de donació, de fidelitat a la seva crida divina —amb naturalitat, sense aparat, sense soroll—, al mig del carrer. Donem-li gràcies des del fons del cor. Adrecem-li una oració de súbdits, de fills!, i tant la llengua com el paladar se'ns ompliran de llet i de mel, i sentirem un gust de bresca en tractar del Regne de Déu, que és un Regne de

llibertat, de la llibertat que Ell ens ha guanyat.[5]

Crist, Senyor del món

M'agradaria que consideréssim com aquest Crist —Nen amable— que vam veure néixer a Betlem, és el Senyor del món: ja que per Ell foren creats tots els éssers en el cel i en la terra; Ell ha reconciliat totes les coses amb el Pare en restablir la pau entre el cel i la terra, mitjançant la sang que vessà en la creu.[6] Avui Crist regna, a la dreta del Pare: aquells dos àngels de blanques vestidures declaren als deixebles que estaven atònits contemplant els núvols, després de l'Ascensió del Senyor: *homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant el cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà de la mateixa manera que l'heu contemplat anant-se'n cap al cel.*[7]

Per Ell regnen els reis,[8] amb la diferència que els reis, les autoritats humanes, passen: i el regne de Crist *romandrà per tota l'eternitat,[9] el seu regne és un regne etern i el seu imperi perdura de generació en generació.[10]*

El regne de Crist no és una forma de dir, ni una imatge retòrica. Crist viu, també com a home, amb aquell mateix cos que va assumir en l'Encarnació, que ressuscità després de la Creu i subsisteix glorificat en la Persona del Verb juntament amb la seva ànima humana. Crist, Déu i Home vertader, viu i regna i és el Senyor del món. Solament per Ell es manté en vida tot allò que viu.

¿Per què, doncs, no apareix ara amb tota la seva glòria? Perquè el seu regne *no és d'aquest món,[11]* bé que està en el món. Jesús havia replicat a Pilat: *Jo sóc rei. Jo per això he nascut: per donar testimoniatge de la veritat;*

tot aquell qui és de la veritat escolta la meva veu.[12]

Els qui esperaven del Messies un poder temporal visible, l'erraven: *que el regne de Déu no rau pas en cosa de menjar o de beure, sinó en la justícia, en la pau i en el goig de l'Esperit Sant.*
[13]

Veritat i justícia; pau i goig en l'Esperit Sant. Aquest és el regne de Crist: l'acció divina que salva els homes i que culminarà quan la història s'acabi, i el Senyor, que seu al cim del paradís, vingui a judicar definitivament els homes.

Quan Crist comença la seva predicació a la terra, no ofereix un programa polític, sinó que diu: *feu penitència, que el regne del cel és a prop;*[14] encomana als deixebles que anunciïn aquesta bona nova[15] i ensenya que en l'oració es demani l'adveniment del regne.[16] Això és el regne de Déu i la seva justícia, una

vida santa: allò que hem de cercar primer que tot,[17] la sola cosa veritablement necessària.[18]

La salvació que predica Nostre Senyor Jesucrist, és una invitació dirigida a tothom: *al regne del Cel li passa com a un rei que va celebrar les noces del seu fill. Va enviar els seus criats a cridar els convidats a les noces.*[19] Per això, el Senyor revela que *el regne del Cel és enmig de vosaltres.*[20]

Ningú no es troba exclòs de la salvació si s'emmotlla lliurement a les exigències amoroses de Crist: tornar a néixer,[21] fer-se petits com nens, en la senzillesa d'esperit—,[22] allunyar el cor de tot allò que aparti de Déu.[23] Jesús vol fets, no tan solament paraules.[24] I un esforç enardit, puix que només els qui lluiten seran mereixedors de l'herència eterna.[25]

La perfecció del regne —el judici definitiu de salvació o de condemna— no s'esdevindrà a la terra. Ara el regne és com una sembra,[26] com el creixement del gra de mostassa;[27] la seva fi serà com la pesca amb la xarxa que tot ho arreplega, de la qual, —un cop estesa a la platja— seran extrets, per a tenir distinta sort, els qui obraren la justícia i els qui hauran comès la iniquitat.[28] Però mentre vivim aquí, el regne s'assembla al llevat que una dona va agafar i la va mesclar, amb tres mesures de farina, fins que va fermentar tota.[29]

Qui entén el regne que Crist ens proposa, veu que val la pena de jugar-s'ho tot per aconseguir-ho: és la perla que el marxant compra a costa de vendre tots els béns que posseeix, és el tresor trobat al camp.[30] El regne del Cel és una conquesta difícil: ningú no està segur d'assolir-lo[31] però el clam humil de l'home

penedit aconseguix que se li n'obrin les portes de bat a bat. Un dels lladres que foren crucificats amb Jesús li suplica: *Senyor, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre regne. I Jesús li respongué: en veritat et dic que avui seràs amb mi al Paradís.*[32]

El regne de l'ànima

Que en sou, de gran, Senyor i Déu nostre! Vós sou qui posa en la nostra vida el sentit sobrenatural i l'eficàcia divina; Vós sou la causa que, per amor al vostre Fill, amb totes les forces del nostre ésser, amb l'ànima i amb el cos puguem repetir: *oportet illum regnare!*, mentre ressona la cobla de la nostra feblesa, perquè sabeu que som criatures —i quines criatures!— fetes de fang,[33] no solament als peus, sinó també al cor i al cap. A la manera de Déu, vibrarem exclusivament per Vós.

Crist ha de regnar, abans que res, en la nostra ànima. Però, què

respondríem si ens demanava: i tu, com deixes que regni en tu? I jo li respondria que, perquè Ell regni en mi, em cal la seva gràcia abundosa: només així, fins i tot l'últim batec, l'últim alè, la mirada menys intensa, el mot més corrent, la sensació més elemental es traduiran en un *hosanna* al meu Crist Rei.

Si pretenem que Crist regni, hem de ser coherents: començarem per donar-li el nostre cor. Si no ho féssim, parlar del regne de Crist fóra una xerrameca sense substància cristiana, una manifestació exterior d'una fe que no existiria, una utilització fraudulenta del nom de Déu per a les martingales humanes.

Si la condició perquè Jesús regni en la meva ànima, en la teva ànima, fos comptar prèviament en nosaltres amb un lloc perfecte, tindríem raó de desesperar-nos. Però *no temis, filla de Sió: mira el teu rei que ve, muntat en*

un pollí de somera.[34] Ho veieu?
Jesús s'acontenta amb un pobre
animal, per tron. Quant a vosaltres,
no ho sé, però a mi no m'humilia el
fet de reconèixer-me, als ulls del
Senyor, com un ruc: *davant vostre
sóc com un ruquet; però jo seré
sempre al vostre costat ja que m'heu
agafat amb la destra,[35]* em meneu
del ronsal.

Penseu en les característiques d'un
ase, ara que ja n'hi ha tan pocs. No
en el ruc vell i tossut, rancuniós, que
es venja amb una guitza traïdora,
sinó en el pollí jove: les orelles
estirades com antenes, auster en el
menjar, dur a la feina, amb el trot
decidit i alegre. D'animals més
bonics, més hàbils i més cruels, n'hi
ha centenars. Però Crist es fixà en ell,
per presentar-se com a rei davant el
poble que l'aclamava. I és que Jesús
no vol saber res amb l'astúcia
calculadora, amb la crueltat de cors
freds, amb la formosor vistosa però

buida. Nostre Senyor estima l'alegria d'un cor jovenívol, el pas senzill, la veu sense falset, els ulls nets, l'oïda atenta a la seva paraula afectuosa. És així com regna en l'ànima.

Regnar tot servint

Si deixem que Crist regni en la nostra ànima, no ens convertirem en dominadors, serem servidors de tots els homes. Servei. Com m'agrada aquest mot! Servir el meu Rei i, per Ell, tothom que ha estat redimit amb la seva sang. Si els cristians sabéssim servir! Confiem al Senyor la nostra decisió d'aprendre de portar a terme aquesta tasca de servei, perquè només servint podrem conèixer i estimar Crist, i fer-lo conèixer i aconseguir que n'hi hagi d'altres que l'estimin.

I com el mostrarem a les ànimes? Doncs amb l'exemple: que siguem un testimoniatge d'Ell amb la nostra servitud voluntària a Jesucrist, en

totes les nostres activitats, perquè és el Senyor de totes les realitats de la nostra vida, perquè és l'única i l'última raó de la nostra existència. Després, quan hàgim prestat aquest testimoniatge de l'exemple, serem capaços d'instruir amb la paraula, amb la doctrina. Així obrà Crist: *coepit facere et docere*,^[36] primer va ensenyar amb obres i després amb la seva predicació divina.

Servir els altres, per Crist, exigeix d'ésser molt humans. Si la nostra vida es deshumanitza, Déu no hi edificarà res, ja que ordinàriament no construeix damunt el desordre, damunt l'egoisme, damunt la prepotència. Hem de comprendre tothom, hem de conviure amb tothom, hem de disculpar tothom, hem de perdonar tothom. No direm que allò que és injust és just, que l'ofensa a Déu no és ofensa a Déu, que la maldat és bondat. Però, davant el mal, no contestarem amb

un altre mal, sinó amb la doctrina clara i amb l'acció bona: ofegant el mal en l'abundor del bé.[37] És així com Crist regnarà en la nostra ànima, i en les ànimes dels qui ens volten.

N'hi ha que intenten de construir la pau en el món sense posar amor de Déu en llurs propis cors, sense servir per amor de Déu les criatures. ¿Com serà possible d'acomplir, així, una missió de pau? La pau de Crist és la del regne de Crist; i el regne de Nostre Senyor s'ha de fonamentar en el desig de santedat, en la disposició humil per rebre la gràcia, en una esforçada acció de justícia, en un devessall diví d'amor.

Crist al cim de les activitats humanes

Això és realitzable, no és cap somni inútil. Si els homes ens decidíssim a albergar en els nostres cors l'amor de Déu! Crist, Senyor Nostre, fou

crucificat i, de la Creu redimí el món i restablí la pau entre Déu i els homes. Jesucrist recorda a tothom: *et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*,^[38] si vosaltres em poseu al cim de totes les activitats de la terra, complint el deure de cada moment, i sou el meu testimoni tant en les coses que semblen grans com en les que semblen petites, *omnia traham ad meipsum*, tot ho atrauré cap a mi. El meu regne entre vosaltres serà una realitat!

Crist, Nostre Senyor, continua obstinat en aquesta sembra de salvació dels homes i de la creació entera, d'aquest món nostre, que és bo, perquè va sortir bo de les mans de Déu. Fou l'ofensa d'Adam, el pecat de la supèrbia humana, que va trencar l'harmonia divina d'allò que era creat.

Però Déu Pare, en arribar la plenitud dels temps, envià el seu Fill Unigènit,

el qual —per obra de l'Esperit Sant—
s'encarnà de Maria sempre Verge per
restablir la pau, per tal que, redimint
l'home del pecat, *adoptionem filiorum
reciperemus*,[39] fóssim constituïts
fills de Déu, capaços de participar en
la intimitat divina perquè així fos
concedit a aquest home nou, a
aquesta nova branca dels fills de
Déu,[40] d'alliberar l'univers enter
del desordre, restaurant totes les
coses en Crist,[41] que les ha
reconciliades amb Déu.[42]

És a això que els cristians hem estat
cridats, aquesta és la nostra tasca
apostòlica i l'afany que ens ha de
rosegat l'ànima: aconseguir que el
regne de Crist sigui una realitat, que
no hi hagi més odis ni més crueltats,
que estenguem a la terra el bàlsam
fort i pacífic de l'amor. Demanem
avui al nostre Rei que ens faci
col·laborar humilment i
fervorosament en el propòsit diví
d'unir allò que és trencat, de salvar

allò que és perdut, d'ordenar allò que l'home ha desordenat, de menar vers el seu fi allò que s'esgarria, de reconstruir la concòrdia de totes les coses creades.

Abraçar la fe cristiana és comprometre's a continuar entre les criatures la missió de Jesús. Hem de ser, cada un de nosaltres, *alter Christus, ipse Christus*, un altre Crist, el mateix Crist. Solament així podrem escometre aquesta empresa gran, immensa, interminable: santificar des de dins totes les estructures temporals, tot portant-hi el llevat de la Redempció. No parlo mai de política. No penso en la comesa dels cristians a la terra com la brotada d'un corrent políticoreligiós —fóra una bogeria—, ni que tingués el bon propòsit d'infondre l'esperit de Crist en totes les activitats dels homes. El que cal ficar en Déu és el cor de cada u, sigui qui sigui. Procurem parlar per a cada cristià,

per tal que allà on sigui —en circumstàncies que no solament depenen de la seva posició en l'Església o en la vida civil, sinó del resultat de les situacions històriques canviants— sàpiga donar testimoni, amb l'exemple i amb la paraula de la fe que professa.

El cristià viu en el món amb ple dret, perquè és home. Si accepta que Crist habiti en el seu cor, que hi regni Crist, en tot el seu quefer humà trobarà —i ben forta— l'eficàcia salvadora del Senyor. No hi fa res que aquesta ocupació sigui, com se sol dir, *alta o baixa*; perquè un cim al humà pot ser, als ulls de Déu, una enfonsada; i allò que considerem baix o modest pot ser un cim cristià, de santedat i de servei.

La llibertat personal

El cristià, quan treballa, cosa que al capdavant és la seva obligació, no ha de defugir les exigències pròpies

d'allò que és natural, o deixar-les de banda. Si amb l'expressió *beneir les activitats humanes* s'entengués l'anul·lació o l'escamoteig de la seva dinàmica pròpia, em negaria a usar aquests mots. Personalment no m'ha convençut mai que les activitats corrents dels homes ostentin, com un rètol postís, un qualificatiu confessional. Perquè em sembla, tot i que respecto l'opinió contrària, que hi ha el perill d'usar endebades el nom sant de la nostra fe, i a més a més perquè a vegades s'ha fet servir l'etiqueta catòlica fins i tot per justificar actituds i operacions que no sempre són honradament humanes.

Si el món i tot el que conté —llevat del pecat— és bo perquè és obra de Déu Nostre Senyor, el cristià, lluitant contínuament per evitar les ofenses a Déu —una lluita positiva d'amor—, s'ha de dedicar a totes les coses terrenals, braç a braç amb els altres

ciutadans; ha de defensar tots els béns derivats de la dignitat de la persona.

I n'hi ha un, de bé, que caldrà que cerqui especialment: el de la llibertat personal. Només si defensa la llibertat individual dels altres amb la corresponent responsabilitat personal, podrà defensar la seva de la mateixa manera, amb honradesa humana i cristiana. Repeteixo i tornaré a repetir sense parar que el Senyor ens ha donat gratuïtament una ofrena sobrenatural, la gràcia divina; i també ens ha fet un altre do humà meravellós, la llibertat personal que exigeix de nosaltres —per tal que no es corrompi convertint-se en llibertinatge— l'integritat, un afany eficaç per a desenvolupar la nostra conducta dins la llei divina, perquè *on hi ha l'Esperit de Déu, hi ha llibertat*.[43]

El Regne de Crist és de llibertat: aquí no hi ha més servents que aquells que lliurement s'encadenen, per Amor de Déu. Beneït esclavatge d'amor, que ens fa lliures! Sense llibertat, no podem correspondre a la gràcia; sense llibertat, no podem donar-nos lliurement al Senyor, amb la raó més sobrenatural: perquè ens dóna la gana.

Alguns d'entre els qui m'escolteu, em coneixeu de fa molts anys. Podeu testificar que durant tota la vida he anat predicant la llibertat personal, amb personal responsabilitat. L'he buscada i la busco, per tota la terra, talment com Diógenes buscava un home. I com més va, més l'estimo, l'estimo sobre totes les coses terrenals: és un tresor que mai no avaluarem prou.

Quan parlo de llibertat personal, no em refereixo amb aquesta excusa a d'altres problemes potser molt

legítims, que no fan per al meu ofici de sacerdot. Ja ho sé, que no em correspon de tractar temes seculars i transitoris, que pertanyen a l'esfera temporal i civil, matèries que el Senyor ha deixat a la lliure i serena controvèrsia dels homes. També sé que els llavis del sacerdot, evitant del tot els bàndols humans, només s'han d'obrir per conduir les ànimes vers Déu, la seva doctrina espiritual salvadora, els sagraments que Jesucrist instituí, la vida interior que ens acosta al Senyor sabent que som fills seus i, doncs, germans de tots els homes sense excepció.

Celebrem avui la festa de Crist Rei. I no surto del meu ofici de sacerdot quan dic que si algú entengués el regne de Crist com un programa polític, no hauria aprofundit gens en la finalitat sobrenatural de la fe i es trobaria a un pas de carregar les consciències amb pesos que no són els de Jesús, *perquè el seu jou és suau*

i la seva càrrega és lleugera.[44]

Estimem de veritat tots els homes; estimem Crist, per damunt de tot; i aleshores no tindrem més remei que estimar la legítima llibertat de tots els altres, en una convivència pacífica i raonable.

Serens, fills de Déu

Tal vegada em suggerireu: *però són pocs els qui volen sentir això i, menys encara, posar-ho en pràctica.* Em consta: la llibertat és una planta forta i sana, que s'aclimata malament entre pedres, entre espines o en els camins que la gent trepitja.[45] Ja ens havia estat anunciat, fins i tot abans que Crist vingués a la terra.

Recordeu el salm segon: *¿per què s'avaloten les nacions, i els pobles tramen coses vanes? Els reis de la terra s'han aixecat i s'han reunit prínceps contra el Senyor i contra el seu Messies.*[46] Ho veieu? Res de nou. S'oposaven a Crist abans que

naixés; hom se li oposà, mentre els seus peus pacífics recorrien els camins de Palestina; el van perseguir després i ara, tot atacant els membres del seu Cos místic i real. ¿Per què tant d'odi, per què aquesta manera de rabejar-se en la cànvida simplicitat, per què aquest esclafament universal de la llibertat de cada consciència?

Trenquem els seus lligams i traguem-nos el seu jou del damunt.[47]

Trenquen el jou suau, llencen la càrrega, meravellosa càrrega de santedat i de justícia, de gràcia, d'amor i de pau. Estan enrabiats davant l'amor, es riuen de la bondat inerme d'un Déu que renuncia a l'ús de les seves legions d'àngels perquè el defensin.[48] Si el Senyor admetés la transacció, si sacrificués uns pocs innocents per tal de satisfer una majoria de culpables, encara podrien provar d'entendre-s'hi. Però no és aquesta, la lògica de Déu. El Nostre

Pare és pare de debò, i està disposat a perdonar milers de faedors del mal, només que hi hagi deu justos.[49] Els qui es mouen per l'odi, no poden entendre aquesta misericòrdia, i es reforcen en llur aparent impunitat terrenal, alimentant-se de la injustícia.

El qui habita en els cels se'n riu; el Senyor se'n burla. Aleshores els parla indignat i els aterreix amb la seva ira. [50] Que n'és, de legítima, la ira de Déu i que n'és, de just, el seu furor, que n'és de gran, també, la seva clemència!

Jo he estat constituït rei dalt de Sió, la seva muntanya santa, per proclamar la seva llei. A mi m'ha dit el Senyor: tu ets el meu fill, avui t'he engendrat.[51] La misericòrdia de Déu Pare ens ha donat el seu Fill com a Rei. Quan amenaça, s'entendreix; anuncia la seva ira i ens dóna el seu amor. Tu ets el meu fill: es dirigeix a Crist i es

dirigeix a tu i a mi, si ens decidim a ésser *alter Christus, ipse Christus*.

Les paraules no poden seguir el cor, que s'emociona davant la bondat de Déu. Ens diu: *tu ets el meu fill*. No un estrany, ni un servent tractat amb benevolència, ni un amic, que ja fóra molt. Fill! Ens concedeix via lliure perquè visquem amb Ell la pietat del fill, i gosaria afirmar, així mateix, el desvergonyiment del fill d'un Pare que és incapaç de negar-li res.

¿Que n'hi ha molts d'entossudits a captenir-se amb injustícia? Certament, però el Senyor hi insisteix: *demana-m'ho, i et donaré les nacions per herència, i estendré els teus dominis d'un cap a l'altre de la terra. Els regiràs amb vara de ferro, els esmicolaràs com un gerro de terrissa.*^[52] Són promeses fortes, i són de Déu: no podem dissimular-les. No és pas en va que Crist és Redemptor del món, i que regna,

sobirà, a la destra del Pare. És el terrible anunci d'allò que espera a cada u, quan la vida passi, perquè passa; i a tots, quan la història s'acabi, si el cor s'endureix en el mal i en la desesperança.

Tanmateix, Déu, que pot vèncer sempre, s'estima més convèncer: *i ara, reis, governants, enteneu-ho bé, apreneu, els qui jutgeu la terra. Serviu el Senyor amb temor, exalceu-lo amb tremor. Abraceu la bona doctrina, no sigui que a la fi el Senyor s'enutgi i us perdeu fora de la bona via quan s'inflamarà de sobte la seva ira.*[53]

Crist és el Senyor, el Rei. I nosaltres us anunciem el compliment de la promesa feta als nostres pares, la que Déu ha complert davant els nostres fills ressuscitant Jesús, tal com està escrit al salm segon: *Tu ets el meu fill, jo avui t'he engendrat...*

Ara, doncs, germans, sapigueu que per mitjà de Jesús us és anunciada la

remissió dels pecats, i de tot allò de què no poguéreu ser justificats per la Llei de Moisès: tot aquell qui creu en Ell és justificat. Mireu, que no passi allò que ha estat dit en els Profetes: Vegeu, menyspreadors, astoreu-vos i desapareixeu; que faig una obra en els vostres dies, una obra que no creuríeu, si algú us la contava.[54]

És l'obra de la salvació, el regnat de Crist en les ànimes, la manifestació de la misericòrdia de Déu. *Feliços els qui en Ell es refugien.[55]* Tenim dret, els cristians, a exaltar la reialesa de Crist, perquè per bé que la injustícia abundi, i ni que molts no desitgin aquest regnat d'amor, l'obra de la salvació eterna es va teixint en la mateixa història humana que és l'escenari del mal.

Àngels de Déu

Ego cogito cogitationes pacis et non afflictionis,[56] jo penso pensaments de pau i no de tristesa, diu el Senyor.

Siguem homes de pau, homes de justícia, faedors del bé, i el Senyor no serà per a nosaltres un Jutge, sinó amic, germà, Amor.

Que en aquest trescar —alegre!— per la terra ens acompanyin els àngels de Déu. *Abans del naixement del nostre Redemptor*, escriu Sant Gregori el Gran, *nosaltres havíem perdut l'amistat dels àngels. La culpa original i els nostres pecats quotidians ens havien allunyat de llur puresa lluminosa... Però des del moment que hem reconegut el nostre Rei, els àngels ens han reconegut com conciutadans.*

I com que el Rei del Cel ha volgut prendre la nostra carn terrenal, els àngels ja no s'allunyen de la nostra misèria. No gosen considerar inferior a la seva aquesta naturalesa que adoren, en veure-la enaltida, per damunt d'ells, en la persona del Rei del Cel; i ja no tenen cap inconvenient

a considerar l'home com un company.
[57]

Maria, la Mare Santa del nostre Rei,
la Reina del nostre cor, té cura de
nosaltres com només Ella ho sap fer.
Mare compassiva, tron de la gràcia:
us demanem que sapigueu
compondre en la nostra vida i en la
vida dels qui ens volten, vers a vers,
el poema senzill de la caritat *quasi*
fluvium pacis,[58] com un riu de pau.
Per què Vós sou el mar de
misericòrdia inesgotable: *tots els rius*
corren al mar i el mar no s'omple.[59]

.....

[1]... *regnum sanctitatis et gratiae,*
regnum iustitiae, amoris et pacis
(Prefaci de la Missa).

[2] Lc XIX, 14.

[3] 1 Cor XV, 25.

[4] St. Agustí, *In Evangelium tractatus*, 27, 11 (PL 35, 1621).

[5] Cfr. Gal IV, 31.

[6] Cfr. Col I, 11-16.

[7] Act I, 11.

[8] Cfr. Prv VIII, 15.

[9] Ex XV, 18.

[10] Dan III, 100.

[11] Ioh XVIII, 36.

[12] Ioh XVIII, 37.

[13] Rom XIV, 17.

[14] Mt III, 2; IV, 17.

[15] Cfr. Lc X, 9.

[16] Cfr Mt VI, 10.

[17] Cfr. Mt VI, 33.

[18] Cfr. Lc X, 42.

[19] Mt XXII, 2-3.

[20] Lc XVII, 21.

[21] Cfr. Ioh III, 5.

[22] Cfr. Mc X, 15; Mt XVIII, 3; V, 3.

[23] *En veritat us dic que un ric
difícilment entrarà al regne del Cel*
(Mt XIX, 23).

[24] Cfr. Mt VII, 21.

[25] *El regne del Cel s'aconsegueix
amb força i els qui la fan l'arrabassen*
(Mt XI, 12).

[26] Cfr. Mt XIII, 24.

[27] Cfr. Mt XIII, 31-32.

[28] Cfr. Mt XIII, 47-48.

[29] Cfr. Mt XIII, 33.

[30] Cfr. Mt XIII, 44-46.

[31] Cfr. Mt XXI, 43; VIII, 12.

[32] Lc XXIII, 42-43.

[33] Cfr. Dan II, 33.

[34] Ioh XII, 15.

[35] Ps LXXII, 23-24.

[36] Act I, 1.

[37] Cfr. Rom XII, 21.

[38] Ioh XII, 32.

[39] Gal IV, 5.

[40] Cfr. Rom VI, 4-5.

[41] Cfr. Eph I, 9-10.

[42] Cfr. Col I, 20.

[43] 2 Cor III, 17.

[44] Mt XI, 30.

[45] Cfr. Lc VIII, 5-7.

[46] Ps II, 1-2.

[47] Ps II, 3.

[48] Cfr. Ioh XVIII, 36; Mt XXVI, 52-54.

[49] Cfr. Gen XVIII, 32.

[50] Ps II, 4-5.

[51] Ps II, 6-7.

[52] Ps II, 8-9.

[53] Ps II, 10-13.

[54] Act XIII, 32-33; 38-41.

[55] Ps II, 13.

[56] Ier XXIX, 11.

[57] St. Gregori el Gran. *In Evangelia homiliae*, 8, 2 (PL 76, 1104).

[58] Is LXVI, 12.

[59] Eccli I, 7.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://dev.opusdei.org/ca/article/audio-crist-rei/)
[dev.opusdei.org/ca/article/audio-crist-](https://dev.opusdei.org/ca/article/audio-crist-rei/)
[rei/](https://dev.opusdei.org/ca/article/audio-crist-rei/) (05/08/2025)